

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 14 NOIEMBRIE 1984*

SA Intermills
împotriva
Comisiei Comunităților Europene

„Ajutor pentru reconversia unei întreprinderi de prelucrare a hârtiei”

Cauza 323/82

În cauza 323/82

SA INTERMILLS, cu sediul social în Andenne, Belgia, reprezentată de Léon Goffin, Jean-Marie de Backer și Jean-Louis Lodomez, avocați în Baroul Bruxelles, cu domiciliul ales în Luxemburg la biroul lui Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

reclamantă,

susținută de

SA INTERMILLS-INDUSTRIE ANDENNE, cu sediul social la Andenne,

SA INTERMILLS-INDUSTRIE PONT-DE-WARCHE, cu sediul social la Malmédy,

SA INTERMILLS-INDUSTRIE STEINBACH, cu sediul social la Malmédy,

reprezentate de către Léon Goffin, Jean-Marie de Backer și Jean-Louis Lodomez, cu domiciliul ales în Luxemburg la cabinetul lui Ernest Arendt,

interveniente,

împotriva

COMISIEI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de Marie-José Jonczy, membru al Serviciului juridic, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg, la biroul lui Manfred Beschel, membru al Serviciului juridic, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare a Deciziei nr. 82/123 a Comisiei din 22 iulie 1982 privind ajutorul acordat de guvernul belgian unei întreprinderi de prelucrare a hârtiei,

CURTEA,

compusă din Mackenzie Stuart, președinte, G. Bosco, O. Due și C. Kakouris, președinți de cameră, A. O'Keefe, T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann și Y. Galmot, judecători,

---

* Limba de procedură: franceza.

avocat general: P. VerLoren van Themaat,
grefier: H. A. Rühl, administrator principal

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea depusă la grefa Curții la 17 decembrie 1982, SA Intermills, cu sediul în Andenne (denumită în continuare „reclamantă”), a introdus, în temeiul articolului 173 alineatul (2) din Tratatul CEE, o acțiune vizând anularea Deciziei 82/670/CEE a Comisiei din 22 iulie 1982 privind ajutorul acordat de guvernul belgian unei întreprinderi de prelucrare a hârtiei (JO L 280, p. 30).

2 Acțiunea a fost susținută de cele trei societăți, SA Intermills-Industrie Andenne, SA Intermills-Industrie Pont-de-Warche și SA Intermills-Industrie Steinbach, ce li s-a permis să intervină în litigiu prin ordonanța Curții din 22 iunie 1983. Aceste societăți sunt denumite în continuare „interveniente”, expresia „reclamante” fiind utilizată pentru a desemna reclamanta în acțiunea principală împreună cu intervenientele.

3 În măsura în care este posibil să se stabilească faptele pe baza deciziei contestate și a datelor care figurează în dosar, restructurarea finanțată printr-un ajutor acordat de către statul belgian prin intermediul Regiunii Valone a constat într-o reorientare a producției reclamantelor, prin renunțarea la fabricarea de hârtie în masă și transferarea activității către fabricarea de hârtie cu înaltă valoare adăugată. În cadrul acestei restructurări, au fost închise două centre de producție, și anume cel de la Saint-Servais și uzina din Huizingen (aceasta din urmă fiind situată în Regiunea Flamandă și depinzând de o altă societate a grupului); în paralel, producția centrelor de la Andenne, Pont-de-Warche și Steinbach a fost reorganizată și încredințată unor societăți industriale având fiecare propria personalitate juridică.

4 Conținutul deciziei contestate poate fi rezumat după cum urmează:

În cursul anului 1980, Comisia a luat cunoștință faptul că o întreprindere de prelucrare a hârtiei a beneficiat de un ajutor din partea autorităților belgiene sub forma unor credite (un credit preferențial de 1 076 milioane BFR și plăți în avans rambursabile de 510 milioane BFR), legate de realizarea de operațiuni de restructurare a întreprinderii în cauză și a unui ajutor sub forma unei participații a Executivului Regiunii Valone în valoare de 2 350 milioane BFR, care ar fi avut ca efect în special salvarea întreprinderii dintr-o situație financiară foarte dificilă.

Prin comunicarea din 23 iulie 1980, Comisia a atras atenția guvernului belgian asupra obligațiilor care decurg din dispozițiile articolului 93 alineatul (3) din Tratatul CEE în materie de notificare prealabilă a proiectelor de ajutor. Prin scrisoarea din 6 februarie 1981, guvernul belgian a notificat Comisiei ajutorul în cauză. Din această notificare rezultă că decizia cu privire la acordarea ajutorului a fost deja adoptată pe 17 iulie 1980 de către Executivul Regiunii Valone. Întrucât Comisia a decis să introducă procedura de la articolul 93 alineatul (2), aceasta a acordat guvernului belgian un termen până la 10 aprilie 1981 pentru a-și prezenta observațiile. Doar după ce a primit un memento, la 4 august 1981, guvernul belgian a prezentat observațiile sale Comisiei. În cadrul procedurii de verificare prevăzută la articolul 93, guvernele celor trei state membre și-au prezentat obiecțiile cu privire la ajutorul acordat de către autoritățile belgiene; Comisia s-a confruntat și cu opoziția manifestată de două organizații profesionale și o întreprindere care au atras atenția cu privire la supracapacitatea din sectorul în cauză.

Comisia consideră că, în speță, ajutorul acordat de autoritățile belgiene poate afecta condițiile schimburilor comerciale între state membre și poate denatura sau poate duce la denaturarea concurenței în sensul articolului 92 alineatul (1) din tratat. Aceasta consideră că întreprinderea în cauză se afla într-o situație financiară foarte dificilă, care părea să excludă orice posibilitate de a recurge la piața de capital nesubvenționat; în opinia sa, participația de 2.350 milioane BFR a urmărit rezolvarea problemelor financiare ale întreprinderii. În opinia Comisiei, interzicerea ajutoarelor prevăzute la articolul 92 alineatul (1) se poate aplica, de asemenea, aporturilor de capital efectuate fie de către stat, fie de către colectivitățile teritoriale sau alte instanțe publice.

Comisia a analizat, de asemenea, posibilitatea de a acorda o derogare pentru ajutorul în cauză, în temeiul dispozițiilor articolului 92 alineatul (3) din tratat. Considerând că această dispoziție permite acordarea unor ajutoare care să „faciliteze dezvoltarea anumitor activități economice”, aceasta admite că ajutorul acordat sub formă de credite preferențiale și de plăți în avans rambursabile poate fi recunoscut drept compatibil cu cerințele tratatului; aceste credite sunt legate de realizarea unui program de investiții în conformitate cu interesul Comunității, dat fiind că urmărește reducerea producției de hârtie în masă și reorientarea întreprinderii către producția de hârtie specială cu o valoare adăugată ridicată.

Pe de altă parte, Comisia consideră că ajutorul acordat de către autoritățile belgiene sub forma unei participații la capital nu poate beneficia de o derogare în temeiul articolului 92 alineatul (3), dat fiind că această parte a ajutorului nu este direct legat de restructurarea întreprinderii; este vorba de un „ajutor de salvare”, care să permită întreprinderii să facă față angajamentelor sale financiare. Comisia remarcă în această privință că „un asemenea ajutor care să permită menținerea în activitate a capacităților de producție poate aduce atingere într-o mare măsură condițiilor de concurență, deoarece jocul liber al forțelor pieței ar cere în mod normal închiderea întreprinderii, ceea ce ar permite concurenților celor mai competitivi să se dezvolte”.

Pe baza acestor considerații, Comisia a decis, în temeiul articolului 1, că ajutoarele sub formă de credit preferențial și de plăți în avans rambursabile sunt considerate drept compatibile cu piața comună, în vreme ce ajutoarele sub formă de participare sunt incompatibile cu articolul 92 din tratat.

La articolul 2 din decizie se prevede că Regatul Belgiei informează Comisia, în termen de trei luni, „cu privire la măsurile pe care le-a adoptat pentru a evita ca ajutoarele acordate sub formă de participare să aibă în continuare pe viitor efecte de denaturare a concurenței”.

5 Comisia nu contestă admisibilitatea acțiunii. Cu toate că decizia în litigiu se adresează doar Regatului Belgiei, Comisia recunoaște că aceasta privește în mod direct și individual societatea reclamantă, în sensul articolului 173 alineatul (2), în calitate de beneficiară a ajutorului în cauză.

6 Reclamanta invocă împotriva deciziei contestate, pe lângă diversele motive cu caracter formal, mai multe motive întemeiate pe o apreciere inexactă a faptelor cu privire la criteriile de la articolul 92 alineatele (1) și (3), precum și pe o motivare insuficientă și contradictorie.

7 Cele trei societăți interveniente au reluat, în esență, aceleași motive, invocând, de asemenea, nerecunoașterea de către Comisie a faptului că, în urma restructurării finanțate prin ajutorul contestat, acestea au dobândit fiecare o personalitate juridică distinctă de cea a societății

Intermills, menționată în decizia din 22 iulie 1982. Iar acest fapt nu a fost cunoscut de către Comisie.

8 Întrucât această întrebare constituie o întrebare preliminară referitoare la evaluarea diverselor motive prezentate de părțile în cauză, trebuie analizată, în primul rând, situația reclamantei și a intervenientelor în legătură cu decizia contestată.

Cu privire la structura grupului Intermills

9 Reclamantele susțin că, întrucât a considerat că ajutorul în cauză, sub formă de împrumuturi, de plăți în avans rambursabile și de participații, a fost doar în avantajul reclamantei în acțiunea principală, Comisia a oferit o reprezentare inexactă a situației societăților în cauză. Anterior adoptării deciziei contestate, și anume în iunie 1980, au fost înființate, în cadrul planului de restructurare finanțat prin ajutoare, trei noi societăți de producție independente, care au beneficiat de o participare din partea Executivului Regiunii Valone, în limita a 850 milioane BFR, în comparație cu cifra de 2 350 milioane care figura în decizie. De la constituirea unor noi societăți, reclamanta în acțiunea principală nu mai avea o activitate industrială proprie. Prin urmare, este greșit să se considere că aportul de capital era destinat să facă față angajamentelor fostei societăți Intermills, pentru a-i permite acesteia să iasă dintr-o situație financiară precară.

10 Pe de altă parte, intervenientele pretind că s-a încălcat principiul de la articolul 222 din Tratatul CEE referitor la regimul proprietății în statele membre, prin faptul că, ignorând crearea unor noi societăți de producție, Comisia pretindea de fapt interzicerea participării Regiunii Valone la capitalul societăților create pe teritoriul său.

11 Din informațiile furnizate de către reclamante, rezultă că, în urma restructurării, atât societatea Intermills, cât și cele trei societăți industriale sunt controlate de către Regiunea Valonă și că, în urma transferului instalațiilor de producție la cele trei societăți nou-înființate, societatea Intermills rămâne în continuare interesată de acestea. Prin urmare, trebuie să se constate că, în ciuda faptului că cele trei societăți industriale posedă fiecare o personalitate juridică distinctă de fosta societate Intermills, toate aceste societăți formează un grup unic împreună, în orice caz în ceea ce privește ajutorul acordat de către autoritățile belgiene. Prin urmare, Comisia considera în mod justificat întregul grup drept o „întreprindere” în sensul articolului 92 din tratat.

12 Mai mult, trebuie remarcat faptul că reclamantele, insistând asupra faptului că restructurarea realizată datorită ajutorului contestat constituie un tot coerent, din punct de vedere industrial și financiar, au recunoscut în mod implicit unitatea economică formată de către fosta societate și noile societăți de producție.

13 În cele din urmă, nu se poate critica decizia Comisiei pentru încălcarea articolului 222, în termenii căruia „prezentul tratat nu aduce atingere regimului proprietății în statele membre”. În fapt, aplicarea normelor din tratat referitoare la ajutoarele publice nu aduce atingere în nici un fel formei juridice conferite de către Regiunea Valonă noilor societăți industriale create cu ajutorul său.

14 Rezultă din aceasta că motivul întemeiat pe nerespectarea de către Comisie a formei juridice a reclamantei și a intervenientelor trebuie respins.

Cu privire la motivele de procedură

15 Din punct de vedere procedural, reclamantele susțin, în primul rând, faptul că acestea nu au primit notificări individuale pentru a-și prezenta observațiile anterior adoptării unei decizii cu privire la compatibilitatea ajutoarelor ce le-au fost acordate cu tratatul, contrar dispozițiilor articolului 93 alineatul (2). Avizul publicat în Jurnalul Oficial din 20 martie 1981 (C 61, p. 3), formulat în termeni generali, răspunde cerințelor acestei dispoziții.

16 Potrivit articolului 93 alineatul (2), Comisia se pronunță cu privire la ajutoare „după ce părților interesate li s-a solicitat să-și prezinte observațiile”. Trebuie remarcat că „părțile interesate” menționate de această dispoziție nu sunt doar întreprinderea sau întreprinderile ce au primit un ajutor, dar și persoanele, întreprinderile sau asociațiile ale căror interese au fost afectate eventual de către acordarea ajutorului, în special întreprinderile concurente și organizațiile profesionale. În alți termeni, este vorba de un număr nedeterminat de destinatari.

17 Prin urmare, articolul 93 alineatul (2) nu solicită o notificare individuală dată persoanelor particulare. Unicul scop al acestuia este obligarea Comisiei de a dispune ca toate persoanele care sunt potențial interesate să fie informate și să li se ofere ocazia de a-și prezenta argumentele. În aceste circumstanțe, publicarea unui aviz în Jurnalul Oficial pare un mijloc corespunzător pentru a face cunoscută tuturor părților interesate deschiderea unei proceduri.

18 În prezenta cauză, specificațiile cuprinse în avizul citat, care se referea la „acordarea de ajutoare în Belgia în favoarea unei întreprinderi de prelucrare a hârtiei care dispunea de șase centre de producție în Belgia și a cărei producție principală o reprezintă hârtia de scris și de tipar”, erau suficient de exacte pentru ca societățile interesate – care erau, în perioada respectivă, la curent cu ajutorul ce le fusese deja acordat – pot recunoaște, fără nici o îndoială, că erau vizate de cercetarea judecătorească.

19 Prin urmare, pentru motivele indicate, acest capăt de cerere trebuie respins.

20 Reclamanta susține, de asemenea, în aceeași ordine de idei, că, în avizul respectiv, Comisia a anticipat decizia sa utilizând următoarele expresii: „Comisia constată că acest ajutor poate afecta condițiile în care au loc schimburile între state membre într-o măsură care contravine interesului comun.”

21 Este adevărat că utilizarea termenului „constată” de către Comisie poate da, la prima vedere, impresia că aceasta a anticipat o constatare pe care articolul 93 alineatul (2) nu-i permitea s-o facă decât după ce a invitat părțile interesate să-și prezinte observațiile; nu este mai puțin adevărat că, plasat din nou în contextul desfășurării procedurii prevăzute de dispoziția citată, avizul nu avea și nu putea avea alt efect decât acela de a face cunoscută deschiderea procedurii de verificare cu privire la ajutorul acordat de către autoritățile belgiene. De altfel, acest lucru rezulta în mod clar din faptul că avizul solicita părților interesate să-și prezinte observațiile într-un anumit termen. În această etapă, Comisia avea tot dreptul de a-și face cunoscute rezervele avute cu privire la proiectul ce i-a fost adus la cunoștință, astfel încât să notifice prima sa reacție tuturor părților interesate și să permită astfel întreprinderii în cauză să se asigure de apărarea intereselor sale.

22 Prin urmare, acest motiv trebuie să fie, de asemenea, respins.

Cu privire la motivele întemeiate pe o evaluare inexactă a faptelor, precum și pe o motivare insuficientă și contradictorie

23 Reclamantele critică decizia contestată – fără a face deosebire, în această privință, între aplicarea articolului 92 alineatul (1) și a articolului 92 alineatul (2) - pe motiv că se

întemeiază pe o apreciere greșită a faptelor, că se bazează pe motive contradictorii și că, în anumite aspecte, este insuficient motivată.

24 Acestea susțin îndeosebi faptul că ajutorul acordat sub formă de participare nu este, astfel cum pretinde Comisia, un simplu „ajutor de salvare” care să rezolve problemele financiare ale întreprinderii, ci că această parte a ajutorului - împreună cu împrumuturile și plățile în avans pe care Comisia le consideră compatibile cu tratatul - a servit la finanțarea costurilor de încetare a producției nerentabile și la reorientarea activității întreprinderilor către producții care oferă perspective de mai bune de profit. Reclamantele subliniază, în această privință, faptul că diferitele contribuții financiare au servit fără deosebire la realizarea întregului plan de restructurare, fără a se putea distinge, în ceea ce privește utilizarea acestora, între aporturile de capital și aporturile sub formă de împrumuturi și plăți în avans.

25 În al doilea rând, reclamantele critică decizia contestată datorită faptului că ar exista o contradicție între motivele sale. În fapt, ajutorul desemnat ca incompatibil cu tratatul urmărește un obiectiv de restructurare, și anume renunțarea la producția de hârtie în masă și reorientarea întreprinderii către producția de hârtie specializată, pe care Comisia îl desemnează, în aceeași decizie, drept un obiectiv economic care trebuie urmărit în interes comunitar.

26 Prin urmare, reclamantele consideră că decizia contestată nu este suficient motivată, dat fiind că nu s-a demonstrat în nici un fel de către Comisie faptul că schimburile între statele membre au fost afectate și că, prin acordarea ajutorului contestat, concurența pe piața comună a fost denaturată. În fapt, acest ajutor, dincolo de a fi determinat o întărire a poziției reclamantei pe piață, a vizat o reducere a producției și o reorientare a acesteia către sectoare cu o mai bună rentabilitate economică. Reclamantele invocă, în această privință, hotărârea din 17 septembrie 1980 [730/79, *Philip Morris*, Recueil 1980, p. 2671, alineatul (11)] în care Curtea nu a recunoscut că se aduce atingere concurenței decât în cazul în care „un ajutor financiar acordat de stat consolidează poziția unei întreprinderi în raport cu alte întreprinderi concurente în schimburile intracomunitare”.

27 Comisia își justifică deci decizia invocând faptul că este „evident” că o participare a autorităților publice de 2 350 milioane BEF la o întreprindere cu un capital și rezerve în valoare de 1 250 milioane BEF nu poate fi analizată decât ca o operațiune care vizează scoaterea întreprinderii dintr-o situație financiară precară, problema crucială pe care o constituie importanța datoriilor financiare ale întreprinderii fiind astfel rezolvată prin aportul de capital nou pentru care întreprinderea nu suportă nici măcar obligațiile financiare. Ajutorul acordat astfel reduce costurile fixe ale întreprinderii și contribuie, prin urmare, la denaturarea concurenței în Comunitate. Atunci când aportul de capital depășește valoarea activului net al întreprinderii beneficiare, este vorba de o operațiune de salvare al cărei scop este menținerea pe piață a unei întreprinderi care, în caz contrar, este destinată dispariției. O asemenea măsură, în special într-un sector cu probleme, înseamnă de fapt exportul șomajului în alte state membre.

28 Comisia admite, cu toate acestea, că, în ceea ce privește costurile legate direct de concedierile care rezultă în urma închiderii anumitor instalații, se poate considera că acestea fac parte din costurile de restructurare propriu-zise, în vederea cărora întreprinderea a beneficiat de ajutoare considerate compatibile cu piața comună. Întrucât Comisia nu a fost informată cu privire la costul real al acestor concedieri, aceasta nu a putut ține seama de acestea și, în orice caz, aceste cheltuieli nu au putut absorbi toate participațiile.

29 Potrivit articolului 92 alineatul (1), „cu excepția derogărilor prevăzute de prezentul tratat, sunt incompatibile cu piața comună ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat, sub orice formă, care denaturează sau amenință să denatureze concurența prin favorizarea anumitor întreprinderi sau sectoare de producție”.

30 În conformitate cu articolul 92 alineatul (3) litera (c) la care se face trimitere în decizia contestată, pot fi considerate compatibile cu piața comună ajutoarele „destinate să favorizeze dezvoltarea anumitor activități” economice, cu condiția ca acestea să nu afecteze condițiile schimburilor comerciale într-o măsură care contravine interesului comun.

31 Din dispozițiile citate rezultă că tratatul vizează ajutoarele acordate de state sau prin intermediul resurselor de stat „sub orice formă”. Rezultă că nu se poate face o deosebire de principiu între acordarea ajutorului sub formă de împrumuturi sau sub formă de participare la capitalul întreprinderilor. Ajutoarele acordate sub una sau alta din aceste forme intră sub incidența interdicției de la articolul 92 atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute de această dispoziție.

32 Astfel cum a recunoscut Comisia, nu se poate considera că acordarea de ajutoare, în special sub formă de participare din partea statului sau a colectivităților publice, contravine în mod automat dispozițiilor tratatului. Oricare ar fi, prin urmare, forma în care sunt acordate ajutoarele, împrumuturi sau participații, Comisiei îi revine să analizeze dacă asemenea ajutoare sunt incompatibile cu articolul 92 alineatul (1) și, în caz afirmativ, să stabilească dacă acestea pot fi exceptate în temeiul articolului 92 alineatul (3), motivându-și decizia în consecință.

33 În raport cu aceste criterii de evaluare, criteriile invocate de către reclamante par întemeiate în măsura în care decizia contestată cuprinde efectiv contradicții și nu permite recunoașterea motivelor acțiunii Comisiei cu privire la anumite aspecte decisive. Aceste incertitudini și contradicții se referă atât la justificarea economică a ajutorului, cât și la problema dacă acest ajutor a dus la denaturarea concurenței pe piața comună.

34 În primul rând, referitor la justificarea economică a ajutorului, Comisia admite, în motivarea deciziei sale, că obiectivul de restructurare urmărit de reclamante corespunde în sine obiectivului pe care Comisia îl urmărește ea însăși în ceea ce privește evoluția industriei europene de papetărie. Această considerație pare să fie motivul esențial care a determinat Comisia să recunoască compatibilitatea cu tratatul a ajutorului acordat sub formă de credite preferențiale și de plăți în avans.

35 Pe de altă parte, Comisia nu a oferit nici o justificare ce poate fi verificată cu privire la aprecierea diferită a participării autorităților publice la capitalul întreprinderii beneficiare. Aceasta nu face decât să afirme, în această privință, că această participare nu era „direct legată de restructurarea întreprinderii” și că era vorba de un „ajutor de salvare” pur financiar, ținând seama de pierderile pe care întreprinderea le înregistrează de mai multe exerciții financiare; în cursul procedurii scrise, aceasta a precizat că valoarea participării autorităților publice a depășit valoarea capitalului și rezervelor întreprinderii. Făcând aceste aprecieri, fără a indica alte motive în afară de afirmațiile amintite mai sus, Comisia nu a explicat în mod corespunzător de ce evaluarea operațiunii de restructurare în cauză – care era în același timp industrială și financiară și care, în opinia reclamantelor, forma un tot coerent – necesita să se distingă net între efectul ajutorului acordat sub formă de credite preferențiale și efectul aporturilor sub formă de participații.

36 Este necesar să se remarce, în această privință, că, în cursul procedurii, Comisia a recunoscut că participările, deși au fost condamnate de aceasta în totalitate, ar putea fi compatibile cu tratatul în măsura în care erau destinate să acopere cheltuielile de concediere legate de renunțarea la producții nerentabile. Rezultă astfel că nici influența costului social al reconversiei, care constituie un element esențial al operațiunii, n-a fost luată în considerare în mod corespunzător.

37 În ceea ce privește atingerea adusă concurenței pe piața comună de către ajutorul contestat, Comisia s-a referit, pe de o parte, la dispozițiile care fac obiectul articolului 92 alineatul (1) și, pe de altă parte, la cerința formulată la articolul 92 alineatul (3), în temeiul căruia un ajutor nu poate fi exceptat decât dacă acordarea acestuia nu afectează condițiile schimburilor comerciale într-o măsură care să contravină interesului comun.

38 În ceea ce privește primul aspect, considerentele referitoare la acesta se limitează la constatarea obiecțiilor formulate de guvernele a trei state membre, două organizații profesionale și o întreprindere din sectorul în cauză. În afară de această trimitere, decizia nu oferă nici o indicație concretă cu privire la natura atingerii aduse concurenței.

39 În ceea ce privește cel de-al doilea aspect, Comisia, după ce a constatat că ajutorul acordat sub formă de participare de capital nu ar fi direct legat de restructurarea întreprinderii, ci ar fi vorba de un „ajutor de salvare”, declară că un asemenea ajutor „poate aduce atingere într-o mare măsură condițiilor de concurență, deoarece jocul liber al forțelor pieței ar cere în mod normal închiderea întreprinderii, ceea ce ar permite concurenților mai competitivi să se dezvolte”. Este necesar să se remarce, în această privință, că plata unor datorii mai vechi, care urmărește să salveze existența unei întreprinderi nu are neapărat ca efect modificarea condițiilor schimburilor într-o măsură contrară interesului comun, astfel cum se afirmă la articolul 92 alineatul (3) atunci când o asemenea operațiune este însoțită, de exemplu, de un plan de restructurare. În acest caz, nu s-a demonstrat de ce acțiunea reclamantei pe piață, ca urmare a reorientării producției sale datorită acordării ajutorului, putea să afecteze condițiile schimburilor într-o asemenea măsură încât dispariția întreprinderii ar fi fost de preferat salvării acesteia.

40 Pentru aceste motive, este necesar să se anuleze decizia atacată.

41 Ținând seama de cele de mai sus, nu pare necesar să se analizeze motivele întemeiate pe o apreciere inexactă a faptelor cauzei și ale faptului că decizia contestată aduce atingere drepturilor civile ale reclamantelor fără ca sistemul jurisdicțional al Tratatului CEE să permită părților interesate un drept de acțiune conform cerințelor articolului 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu privire la cheltuielile de judecată

42 În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, trebuie obligată la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor ale intervenientelor.

Pentru aceste motive,

CURTEA,

hotărăște:

1) Anulează Decizia 82/670/CEE a Comisiei din 22 iulie 1982 privind ajutorul acordat de guvernul belgian unei întreprinderi de prelucrare a hârtiei.

2) Obligă Comisia la plata cheltuielilor de judecată, inclusiv a celor ale intervenientelor.

Mackenzie Stuart	Bosco	Due	Kakouris	
Pescatore	O'Keeffe	Koopmans	Everling	Bahlmann

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 14 noiembrie 1984.

Grefier

D. Louterman
administrator

Președinte
A. J. Mackenzie Stuart